

[Alice Hedegaard]

te, men der er nok for mange af dem alligevel. Vi må nok derfor allerførst som allerede nævnt udvælge ansøgerne efter andre normer, uddanne dem bedre, og for at få folk med de rette evner må lønningerne også være bedre.

En anden meget vigtig ting, som er nævnt før i dag, må være at få lokalnævnene til at fungere. Det er en dårlig idé, at politiet behandler klager over sig selv. Det må være en let sag at ændre dette forhold. Det er rent ud sagt utænkeligt, at alle de klager, der kommer, er grundløse. Disse ufravigelige afvisninger af folks klager giver utilfredshed og mistillid hos befolkningen, specielt fordi man ved, at det er den, klagen gælder, der afviser den eller i hvert fald er med til at afvise den. Det ville skabe den manglende, men højst ønskelige tillid til vores ordensmagt, hvis den erkendte, at der også inden for dens egne rækker var ansatte, der fejlede; selv betjente er jo almindelige mennesker, med alt hvad det indebærer. Det er en farlig og yderst kritisabel fremgangsmåde, man praktiserer. Der er sikkert mange af os, der har kendskab til forskellige uheldige episoder, vi har måske endog ved selvsyn oplevet dem. Ét er, hvad man læser eller hører om, noget andet er, hvad man helt konkret har kendskab til.

Jeg har, indtil jeg selv har overværet et par uheldige politiaktioner, været meget skeptisk over for avisomtaler vedrørende den såkaldte politivold, men jeg føler mig dækket ind i min kritik over for politiets fremgangsmåde, fordi jeg har set den med mine egne øjne, og fordi jeg i en sag om politivold har vidnet mod politiet. Men til trods for flere vidneudsagn, der uafhængigt af hinanden kunne berette om politiets nødvendige brutalitet over for to mennesker, resulterede sagen i, at politiet fik dømt disse mennesker ved en senere sag. Jeg fik endog det gode råd af en betjent, før sagen skulle behandles, at man gerne ville drøfte sagen med mig først, så jeg ikke kom til at sige noget, jeg fortrød. Hertil kunne jeg kun sige, at eftersom jeg agtede at holde mig til sandheden, kunne jeg dårligt fortryde noget. Det kostede lidt tålmodighed fra min side at afvise denne tilsyneladende påvirkning af et vidne, men med advokatbistand lykkedes det. Jeg er derfor knap så skeptisk over for de sager, jeg læser om efter denne selvoplevelse, men mit ønske om at have fuld tillid til og respekt for vore ordens-

håndhævere deler jeg nok med en hel del i den øvrige befolkning.

En etat, man bør kunne respektere, og som befolkningen til enhver tid bør kunne henvende sig til og samarbejde med, må også sørge for, at der i deres stab ikke findes folk, der optræder på en sådan måde over for den befolkning, de skal beskytte, at der opstår had og mistro til hele staben. Det er vigtigt, at dette mistillidsforhold, som vi ikke kan bortforklare findes, bliver afløst af tillid til og respekt for det arbejde, politiet udfører.

Det præventive arbejde, som trods alt er det vigtigste, bliver forsømt. Hvornår ser man en betjent på gaden? Man møder nogle patruljebiler og motorcykler, men deres arbejde består jo mest i at påse, at knallerter og bilister ikke kører for hurtigt eller på anden måde overtræder færdselsloven, en opgave, jeg ikke underkender værdien af. Men ud over den gode virkning, gående betjente kan have på eventuelle urolige elementer, ville de måske give den ønskede tillid tilbage. Folk ville vænne sig til igen at kunne tale med betjentene, og betjentene havde endog mulighed for at lære kvarterets folk at kende.

Det er derfor også en dårlig idé at centralisere politiet. Det er vigtigt, at den lokale befolkning kender deres betjent. Her er landbetjentene et glimrende eksempel på, hvordan det skal være. Det kræver måske mere politi, men meget politi kunne frigøres for unødigt arbejde, som kunne udføres af andet personale. De steder i landet, hvor man har sommerpolitistationer, oplever man, at landliggerne og den øvrige befolkning og politiet lærer hinanden at kende og får et godt forhold til hinanden. Politiet indlever sig i de lokale forhold, og er der problemer, løses de i fællesskab og uden større postyr.

Uvilkårligt tænker man tilbage på de tider, da politiet færdedes blandt befolkningen. Jeg husker politimesteren på Østerbro, der kørte sin daglige cykeltur hilsende på alle både børn og gamle. Nu ved jeg udmærket, at tiderne har ændret sig, og at dette er nostalgi. Men hvem er det, der driver den uheldige udvikling frem? Er folk større forbrydere end før? Er de mere voldelige? Er det, for nu at blive ved politiet, det, der ved at benytte visir og ved at bære våben og andet udstyr har provokeret mennesker til at øve vold? Det er svært at vide, men måske værd at tænke over.